

... in de pen met Rogi@nne ...

... column met 'n verrassende kijk op ons dorp ...

zeven hanen

Langs de 'grote ring' rond ons dorp woont de pastoor. Heel actief voor zijn zeventig jaar verzorgt hij drie parochies. Een andere pastoor zei ooit op zijn tachtigjarig jubileum: "Vroeger toen een pastoor oud werd, kreeg hij er een kapelaan bij. Nu, als een pastoor oud wordt, krijgt hij er nog een parochie bij."

Ooit gaf onze pastoor met Pasen paaskuikentjes aan al de kindjes die naar de mis kwamen. Dat was nog voor de wet op de dierenbescherming en Agalev ook tot in onze kontreien doorkwamen.

Maar hij had zich misrekend, er kwamen zeven kindjes minder, of de leverancier had het aantal kuikens afgerond. Hij zal het wel nooit echt weten.

Toen ook paasmaandag voorbij was, hield hij er dus zeven over.

Hij zat daar erg mee in, hield zijn katten op afstand en zijn kuikens in leven.

Zeven paaskuikentjes werden zeven prachtige hanen!

Al op heel jonge leeftijd begonnen zij in de tuin van de pastoor rond te struinen. Zij maakten ook wel eens het gebuurte wakker.

Gelukkig voor mij kozen zij hun slaapstee aan de overkant ergens in een oude schuur die zij aanzagen als hun thuis. Zo kon ik met mijn scherpe oren toch de klok rond slapen.

Bij dageraad staken de zeven hanen van de pastoor telkens de rijweg over.

Het onvoorstelbare is dat iedere auto, iedere tractor, iedere vrachtwagen, zelfs iedere fiets of voetganger zijn snelheid inhiel om die hanen voorrang te verlenen.

Ook de pastoor die zijn inrit op- of uitreed hield het gaspedaal omhoog.

Ongelooflijk maar waar, die hanen regeerden over de ring rond ons dorp. Bij het inrijden van het dorp haalden de voertuigen nog zestig per uur, maar voor de pastorie duwden ze op hun rem tot vijf kilometer.

Blauw, rood, zwart, geel, groen, paars, wit, zes prachtige bontgekleurde hanen en een witte, een mix van zeven kleuren voor zeven hanen. Al die kleuren van de regenboog stapten plechtstatig; in processie de straat over. Nooit liep er een hen tussen.

De pastoor gaf ze elke dag een kuip vers water. Toen zij nog puber waren net niet zo diep dat zij er konden in verdrinken. Toen ze volwassen werden stond er een bassin aan de voordeur, de geestelijke kant van de pastorie, en ook een kuip aan de wereldse kant van de pastorie, de straatkant dus. Met klokkende geluiden stonden zij bijeen te drinken, zij dronken zelfs aan de melk van de katten, een rosse en een zwarte.

En onze pastoor, hij keek iedere ochtend door zijn raam. Blij dat zij telkens weer naar hem terugkeerden. En hij zag dat het goed was. Dat iedereen respect opbracht voor zijn dieren

Van de zeven hanen van de pastoor leeft er nu nog een.

Mijmerend staat hij, nu zes uur in de morgen, voor zijn open slaapkamerraam aan de straatzijde, de wereldse kant van de pastorie. Hij geniet van de frisse zomerochtend.

Hij heeft een weldoende nacht achter de rug. Met een glimlach bekijkt hij het eerste morgenoptreden van Sergio, zijn laatste haan, een prachtier met vlamme kammen en pluimen, driftig stappend over de straatweg.

Vannacht sliep Sergio hoog in een boom om van daaraf uit volle borst het ochtendgloren te verkondigen

Het beest stapt naar de overkant naar een kloeke kip toe. Sergio, denkt de pastoor, is in Gods hand. Al in die vroege morgen is het verkeer nogal druk met voorbijrijdende opleggers en tractoren.

Al duizenden keer heeft Sergio de kans gemist onder een voertuig terecht te komen.

Wat is er eigenlijk gebeurd met zijn zes broeders?

Naar het schijnt werd er ooit een meegenomen om in een ander hoenderhok furore te maken, maar dat mocht van onze pastoor.

Hij had gezegd, als je er een wil, en je kunt die pakken, mag je hem hebben.

Een ander zou dan op stap gegaan zijn met een flinke Twentse Hoen, vond het bij haar waarschijnlijk wonderbaarlijk, en is nooit meer teruggekeerd.

Ooit lag er een zielig hoopje pluimen op straat, net voor de inrit. Eigenlijk op het ongeverfde zebepad van de hanen.

Hoe dan ook, sinds Sergio alleen is, krijgt hij heel dikwijls vrouwelijk gezelschap.

Geen Mechelse of Izegemse koekoek, maar de heel gewone rosse kip van Nancy.

Nu heeft Sergio de overkant bereikt en buigt en spreidt de rosse van Nancy nederig de kop en de vleugels. Sergio is in blakende vorm. Hij laat zich niet bidden.

De pastoor geniet van dit uitzicht. Hij slaat een kruis en maakt zijn ochtendtoilet.

Enkele minuten later stapt hij over het bruggetje aan zijn voordeur. Daar ligt het kerkhof omheen het kerkgebouw. Hier is alles rustig: de morgenzon schijnt horizontaal onder de bladeren door van lange bomenrijen. Hier is de geestelijke kant van de pastorie. Stappend naar de kerkdeur toe murmelt hij al onwillekeurig het Introibo. Straks staat hij in zijn misgewaden aan de voet van het altaar en zegt halffluid dat hij zal opgaan naar Gods altaar.

Daarna halfgebogen murmelt hij het Confiteor: zijn zondenbelijdenis. De klokken zijn stilgevallen, je hoort enkel nog wat onderdrukt lawaai van een schuivende kerkstoel. Daar klinkt het gekraai van Sergio. De pastoor glimlacht en slaat zich op de borst: mea culpa...